

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Рев 67/07
04.04.2007. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Предрага Трифуновића, председника већа, Мирјане Грубић, Весне Поповић, Јасминке Станојевић и Љиљане Ивковић-Јовановић, чланова већа, у парници тужилаца АА, ББ, ВВ и ГГ, чији је пуномоћник АБ адвокат, против тужене Републике Србије – МУП РС, коју заступа Републички јавни правобранилац из Београда, ради накнаде штете, вредност спора 60.000.000,00 динара, одлучујући о ревизији тужилаца изјављеној против пресуде Округног суда у Београду Гж.бр.1522/06 од 31.8.2006. године, у седници одржаној 4.4.2007. године, донео је

П Р Е С У Д У

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужилаца изјављена против пресуде Округног суда у Београду Гж.бр.1522/06 од 31.8.2006. године.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Првог општинског суда у Београду П.бр.6423/04 од 13.12.2005. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев тужилаца којим је тражено да се обавезе тужена Република Србија – МУП да на име накнаде материјалне штете исплати тужиоцима АА 17.000.000,00 динара, ББ 14.500.000,00 динара, ВВ 14.500.000,00 динара и ГГ 14.000.000,00 динара са законском затезном каматом на те износе почев од дана вештачења па до коначне исплате. Ставом другим изреке, обавезани су тужиоци да туженој накнаде трошкове парничног поступка од 37.500.000,00 динара, у року од 15 дана од дана пријема писменог отпавка пресуде. Ставом трећим изреке, тужиоци су ослобођени плаћања судских такси у овом поступку.

Пресудом Округног суда у Београду Гж.бр.1522/06 од 31.8.2006. године одбијена је као неоснована жалба тужилаца и потврђена првостепена пресуда.

Против правноснажне пресуде донесене у другом степену тужиоци су благовремено изјавили ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Врховни суд је испитао побијану пресуду у смислу члана 399. ЗПП и нашао да је ревизија неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 361. став 2. тачка 9. ЗПП на коју Врховни суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, у мају месецу 1998. године наоружани припадници ОВК оштетили су кућу и уништили покретне ствари тужилаца, те посекали шуму и воћњак, па су тужиоци морали да напусте село ДД. Септембра месеца 1998. године органи МУП-а Републике Србије извршили су увиђај и констатовали причињену штету тужиоцима, те су поднели Округном јавном тужиоцу у Пећи кривичну пријаву против непознатог учиниоца кривичног дела тероризма из члана 125. КЗЈ учињеног на штету тужилаца. Тужба за накнаду материјалне штете, у овој правној ствари поднета је 4.8.2004. године. Тужена је истакла приговор застарелости потраживања.

На утврђено чињенично стање, правилно је примењено материјално право и то одредба члана 376. став 1. и став 2. Закона о облигационим односима. За штету насталу из деликта Закон о облигационим односима у ставу 1. поменутог члана, најпре, предвиђа трогодишњи субјективни рок зстарелости за потраживања накнаде проузроковане штете, везујући тај рок за две околности: за сазнање оштећеног за штету и за лице (штетника) које је штету проузроковало. Трогодишњи рок застарелости почиње да тече од момента сазнања оштећеног за обе околности. У циљу што боље заштите права оштећеног лица, у ставу 2. члана 376. ЗОО, предвиђен је објективан (апсолутни) рок за застарелост потраживања накнаде штете из деликта. Овај рок почиње да тече, без обзира на сазнање оштећеног за штету и за штетника, рачунајући од момента када је штета проузрокована. Тај рок застарелости навршава се кад протекне рок од 5 година од дана када је штета настала.

У конкретном случају, тужиоци су штету претрпели маја месеца 1998. године, а тужбу за накнаду штете поднели тек 4.8.2004. године, дакле, по протеклу објективног рока.

Неосновано је указивање подносилаца ревизије да је, у овој правној ствари, требало применити члан 180. Закона о облигационим односима, као и члан 377. истог Закона. Тачно је да је чланом 180. ЗОО регулисала одговорност државе, услед терористичких аката, чији су органи по важећим прописима били дужни да спрече такву штету. Међутим, право лица коме је проузрокована штета услед терористичких

аката, као и право регреса државе, могу се реализовати само у оквиру одређених рокова, чијим протеком наступа застарелост тих права. Пошто за застарелост прав на накнаду штете од државе није предвиђен неки посебан рок застарелости, оно застарева у оквиру редовних рокова у којима застарева потраживање накнаде штете. Ово произилази из околности да држава одговара за другог који штету може проузроковати и кривичним делом, али дужи рок застарелости из члана 377. ЗОО не може се применити према одговорном лицу, које није извршило кривично дело, него само према учиниоцу таквог дела.

Према томе, привилеговани рокови застарелости потраживања накнаде штете из цитиране законске одредбе, теку само према учиниоцу кривично дела којим је штета узрокована, а не и према правном лицу које за штету одговара уместо њега. Из овога произилази да се рокови одређени чланом 377. ЗОО односе на штетника, који за штету одговара по основу кривице, а у случају одговорности за другог, као у овој парници (тужени би одговарао у смислу одредбе члана 172. ЗОО) рокови застарелости рачунају се према општем пропису из члана 376. ЗОО.

Како се осталим наводима у ревизији не доводи у сумњу исправност побијане пресуде, на основу члана 405. став 1. ЗПП, одлучено је као у изреци.

Председник већа-судија,

Предраг Трифуновић, с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице

Мирјана Војводић

сд